

Nachtgezichten 3: De man met het meetsnoer

Liturgiesuggesties:

Gezang 231: 1 en 2 of Opwekking 44, Opwekking 123, Opwekking 311

Gezang 231: 3 en 4 of Psalm 122: 1

Psalm 119: 48

Zacharia 2: 1-13

Psalm 122: 2

Openbaring 21: 9-21

Psalm 122: 3

Na verkondiging: Psalm 46: 1, 2 en 3 of Psalm 118: 1, 3, 7 en 8

Psalm 89: 1 en 7 OB

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

Een stad breidt zich uit.

Mensen en dieren hebben recht op een plek om te leven en te wonen.

Huisje, boompje, beestje.

Wat is er in onze eigen woonplaats in zo'n vijftienvintig, dertig jaar tijds ... veel veranderd.

Gelukkig maar, want verandering betekent immers ... meestal ... vooruitgang.

Vooruitgang in economisch opzicht.

Vooruitgang in de tijd.

Een stad breidt zich uit.

Dat is niet iets van de laatste tijd, van de laatste jaren.

Wie vanuit de lucht de omtrekken van oude steden bekijkt ... ziet in vogelvlucht waar mensen - in de loop der eeuwen - een huis bouwden om er in te wonen.

En was de ruimte binnen de muren van een stad ... volgebouwd, ... geen nood ... dan bouwde men er buiten verder.

Nog steeds breiden steden zich uit.

"Dorpsgewijs".

Tot grote metropolen.

Waar woont u, waar woon jij?

Een vraag, die we elkaar vaak genoeg stellen.

We informeren er naar.

Uit belangstelling. Uit nieuwsgierigheid. Uit bezorgdheid?

En toch ... Ik wil een stapje verder.

Een stapje verder in de tijd.

Naar het eind der tijden ...

Waar woont u, waar woon jij ... straks?

Want voor de Here God maakt het helemaal niets uit waar je nú woont.

Voor Hem maakt alles uit of ... u, jij en ik, straks een woning hebben in Jeruzalem, in het nieuwe Jeruzalem.

Daarover wilde ik het met u hebben in de verkondiging over Zacharia's derde nachtgezicht.

*

Weet u het nog van de vorige preek?
Stel je voor ... het is midden in de nacht.
Het gordijn van het duister ... gaat open.
Je wordt wakker en het is volkomen licht.
Niet in een droom, maar in wakende toestand ... zo ontvangt Zacharia zijn acht nachtgezichten.

"En ik sloeg mijn ogen op en ik zag toe ..."
Met deze woorden begint het derde nachtgezicht van Zacharia.
Wat ziet Zacharia, broeders en zusters, jongens en meisjes?
Na de ruiters en de smeden ziet Zacharia ... een man, een jonge man.
Een man met meetsnoer in de hand.
Een landmeter.
Hij is blijkbaar wat van plan.
Want hij heeft het meetsnoer niet in z'n zak of in z'n gereedschapstas.
Hij houdt het meetsnoer in zijn hand.
Een lang stuk touw met daarin op gelijke afstand een knoop.
Quo Vadis? vraagt de profeet aan man.
"Waar gaat gij heen?"
Het antwoord luidt:
"Ik ga Jeruzalem opmeten, om te zien hoe groot haar lengte en haar breedte is."

Nu weten we, broeders en zusters, jongens en meisjes, dat toen Zacharia deze nachtgezichten zag, Jeruzalem nog niet herbouwd was.
Het lag nog in puin.
Jeruzalem was een puinhoop, zoals Rotterdam een puinhoop was, na die allereerste meidagen van 1940.
Het ligt dan ook voor de hand, dat deze jonge landmeter de maat wil nemen van het nieuwe Jeruzalem.
Het nieuwe Jeruzalem, dat op de puinhopen van het oude zal moeten verschijnen.
Hij is dus belangstellend naar de omtrekken van de stad, die nog moet herrijzen.
Hij is vol idealisme.
Hij wil de handen uit de mouwen steken.
Hij vindt, dat er maar eens iets moet gebeuren.
En wat doet onze jonge landmeter: hij begint met de allereerste werkzaamheden.
Het opmeten van de lengte en de breedte van de stad.
Het uitzetten van het bestek.
Daarna kan er gebouwd worden.
De muren, de huizen, de tempel.

Behalve de idealen, die deze jonge man heeft ... de handen uit de mouwen, is er, broeders en zusters, jongens en meisjes, ook angst uit zijn woorden op te merken.
Niet verwonderlijk als je weet dat de Israëlieten, die uit ballingschap terugkeerden ... te maken kregen met fikse tegenwerking.
Ik denk aan namen als Tobia en Sanballat.

En vooral onder leiding van de Samaritanen werd geprobeerd de bouw van de stad en de tempel te verhinderen.
Er waren veel vijanden.
Bescherming en afweer had men nodig.
Daarom: snel de muur om Jeruzalem bouwen, dan zijn we veilig.
En wat bovendien uit zijn woorden en zijn daden blijkt ... is zijn liefde voor Jeruzalem.
Hij houdt van zijn stad.
Daarom gaat deze jonge man er maar vast op uit met z'n meetsnoer, om tenminste iets te doen voor zijn stad.
Voor zijn volk. Voor zijn God.

Toen ik daar wat over nadacht, broeders en zusters, jongens en meisjes, ...
Je zou ze graag vaker tegen willen komen: jongens en meisjes, mannen en vrouwen, die hun handen uit de mouwen willen steken, om iets te doen ... voor de kerk, voor onze gemeente.
Enthousiaste jonge mensen, die initiatieven durven te nemen.
Het is geweldig fijn, dat er actieve mensen zijn.
Maar 't zijn vaak zo weinig.
Er zijn helaas genoeg anderen.
Slome kerels, die naar Jeruzalem - en daar mag je wat mij betreft de kerk voor lezen - niet omkijken.
Voor wie het nog teveel moeite is om het meetsnoer aan te pakken.
Die als je een beroep op ze doet ... nee-zeggen en nee-doen.
Een klein voorbeeld: Financiële bijdrage voor de kerk ... - er wordt binnenkort een beroep op jullie portemonnee gedaan, jongelui, - geen denken aan?
Verantwoordelijkheid dragen voor de gemeente van onze Here Jezus Christus ... geen belangstelling voor?

Als iets niet bij je leeft, broeders en zusters, jongens en meisjes, dan komt er ook niets uit.
Geen woorden en geen daden.
Jammer, want toen u belijdenis deed van uw geloof, toen gaf u oprecht antwoord op - onder meer de volgende vraag: (en ik citeer het formulier)
"Ten derde: belijdt gij dat het u een hartelijke behoefte is, door de kracht van de Heilige Geest, God de Here lief te hebben en Hem te dienen naar Zijn Woord, u als getrouw lid van de gemeente van Christus te openbaren, mede te arbeiden aan de opbouw van Zijn gemeente, Zijn Naam te belijden in de wereld en u gewillig te onderwerpen aan het herderlijk opzicht en de tucht van de kerk?
Wat is hierop uw antwoord?"
Ja, klonk toen het antwoord door de kerk.
Ontroerend, dankbaar, vol overtuigingskracht.
Maar waar is het enthousiasme van toen?
Waar de overtuigingskracht van dat belangrijke moment uit je geloofsleven?

Twee dingen uit dit antwoord spraken mij aan.
Ze horen onlosmakelijk bij elkaar:
u als getrouw lid van de gemeente van Christus te openbaren, en mede te arbeiden aan de opbouw van Zijn gemeente.

Iets van dat getrouwe lidmaatschap blijkt uit de inzet voor de opbouw van de gemeente.

Wat doet u, wat doe jij daar concreet aan?

Een vraag voor huisbezoek, misschien.

Je mag er toch op aangesproken worden, je hebt het immers beloofd: voor God en zijn gemeente?

De jonge man, met het meetsnoer in zijn hand, heeft hart voor de zaak van God.

Hij wil wat doen. Hij wil zich inzetten.

Hij wordt gedreven door zijn liefde voor Jeruzalem.

De handen uit de mouwen. Aan het werk.

*

Maar wat gebeurt er nu?

Zacharia ziet een engel de jonge landmeter achterna gaan.

Hij haalt hem in. Brengt hem tot staan.

"Ho, wacht eens even. Ik heb een boodschap voor je.

Een bericht uit de hemel: "Als een open plaats zal Jeruzalem daar liggen vanwege de menigte van mensen en vee daarin."

Een hemelse correctie zou je kunnen zeggen.

De jonge man, broeders en zusters, jongens en meisjes, wou de stad van God gaan opmeten, maar de engel zegt - met andere woorden - niets anders dan:

Dat is onbegonnen werk. Dat heeft geen zin.

Want de HERE is van plan van Jeruzalem een stad te maken, die eenvoudig weg niet te meten is.

De bevolking zal zo enorm groot zijn, dat ze niet binnen een ommuurde stad geborgen kan worden.

Daarom zal Jeruzalem een open gebied zijn, een stad die geen beperkingen van muren duldt.

Een hemelse correctie, zei ik daarnet.

Het meetsnoer moet weer in de zak. God, broeders en zusters, jongens en meisjes, heeft een bestek voor Jeruzalem gereed.

Een bestek, dat veel groter is, dan in een mensen- of computerbrein kan opkomen.

Zijn gedachten zijn hoger dan onze gedachten, profeteerde Jesaja al.

Zijn stad zal zich uitstrekken van zee tot zee, ... tot heel de aarde van Zijn heerlijkheid vol is.

*

Wat is, broeders en zusters, jongens en meisjes, nu de betekenis van dit nachtgezicht?

Mogen er dan geen muren worden gebouwd?

Mogen de handen niet uit de mouwen worden gestoken?

Mogen er geen plannen worden gemaakt?

Natuurlijk wel!

In de gemeente van de Here Jezus Christus, mag en moet het bruisen van allerlei opbouwende activiteiten.

Er mogen meetsnoeren worden uitgelegd.
Maar ... er mag geen muur worden opgetrokken tussen Jeruzalem en de heidenwereld.
De kerk, de gemeente des Heren, mag zich niet met eigen middelen van de wereld, waarin zij leeft ... afsluiten.
Ik zal u duidelijk maken waarom?
Wij bouwen vaak muren ... om ons heen.
We schermen ons af.
We schermen ons geloofsleven af.
Een gesprek op huisbezoek kost heel wat moeite.
We proberen het diepste van ons bestaan voor anderen af te sluiten.
Maar leeft er daar binnen dan wel wat?
Krijgt de HERE wel een kans om binnen die muren van je leven ... binnen te komen.

Ik zal u zeggen, broeders en zusters, jongens en meisjes, als dat gebeurt, als de HERE in je leven binnen komt ... dan is er heel wat aan voorafgegaan.
Dan is er gebroken en gesloopt in je leven.
Dan zijn je zonden aan het daglicht gebracht.
Dan zijn de zwakke plekken van je hart ... open gelegd.
Door Wie? Door de Heilige Geest.
Want pas als alle muren in je leven zijn neergehaald ... dan pas kan er weer opgebouwd worden.
Stukje bij beetje.
Nee, geen muren meer ... maar een tempel, waarin de HERE Zelf wil wonen.

Dat is het eerste ... wat ik u over aan het denken wilde zetten: Al die zelf gebouwde muren, waarachter je denkt ... veilig te zijn, voor God en voor de mensen ... moeten oplaag.
Laat ik het concreet mogen maken:
- Er zijn mensen, die zich verschuilen achter de muren van ... het geld, van hun bezit.
Ons kan niets gebeuren, denken ze dan.
Ons bedje ligt gespreid.
- Er zijn ook mensen, die zich verschuilen achter de muren van ... hun eigengerechtigheid.
De doe-het-zelvers op het gebied van geestelijke zaken.
We hebben de kerk, we hebben Jezus Christus niet nodig in ons leven.
Nee, we geloven niet in een leven ná dit leven.
- Ik moest ook denken aan mensen, die zich verschuilen achter de muren van ... onze tijd.
Kijk, zeggen ze, wat een ander kan en mag, dat mag ik ook.
De tijden zijn trouwens veranderd.
Gelukkig hoeven we niet zo te bekrompen denken als onze ouders en grootouders.
Doe wat je lekker en leuk vind, geen vaste relaties, ga af op je gevoelens.
- Dichter bij huis: Er zijn mensen, die maar niet omgaan met hun burens.
Ze gaan immers toch niet naar de kerk, en over dingen van het geloof kun je toch niet met hen praten.
Hoe weet u dat?
Al eens een gesprek hierover gehad?
Of probeerde ú dat gesprek misschien te ontlopen?

Muren, muren en nog eens muren.
We bouwen ze elke dag.
Soms worden ze dikker en dikker.
We verschuilen ons erachter.
Voor God, voor elkaar.
En toch ... die muren van ons moeten omver.
Je kunt je voor God niet verbergen.

*

Maar er is nog iets anders.
Er is nog een muur, die omver gehaald moet worden:
De muur tussen Jeruzalem en de heidenwereld, de muur die mensen -
Schriftgeleerden en Farizeeën - bouwden omdat ze dachten:
Verkiezing, is verkiezing.
Wij zijn het uitverkoren volk van God.
Al die anderen, allen die buiten, die verre staan, ach, voor hen heeft God toch geen
belangstelling.
Ze trokken een muur om Jeruzalem, om de kerk.
Maar u weet toch, dat de apostel Paulus schrijft, dat ... die muur is afgebroken ...
door onze Here en Heiland, Jezus Christus.
Hij heeft de muur, die scheiding maakte tussen Jeruzalem en de wereld van de
volken ... afgebroken.
Op de eerste Pinksterdag bezweken de menselijke muren: drieduizend kwamen er op
één dag bij!
Voor het kruis boog zich - in de loop der geschiedenis - volk na volk.
En door zending en evangelisatie gaat de uitbreiding van Jeruzalem nog steeds
voort.
Het meetsnoer heeft het steeds weer moeten afleggen tegen de geweldige
groeikracht van het koninkrijk der hemelen.
De Heilige Geest spot met muren en grendels.
Zo is Jeruzalem, broeders en zusters, jongens en meisjes, het Koninkrijk van God,
voor de HERE ... een "open gebied" geworden, waarin de tollenaar en zondaar
worden uitgenodigd.
De Jood en de Griek.
De man en de vrouw.
Om daar te wonen.
En God in hun midden.

*

Nog altijd, broeders en zusters, jongens en meisjes, lopen er op Gods heilig terrein
mensen rond met een meetsnoer, met een duimstok.
Dat zijn mensen, die blijkbaar bang zijn, dat het nieuw Jeruzalem ... overbevolkt zal
worden.
Gods gedachten van een schare, die niemand tellen kan, zijn hen veel te wijd.
Daarom lopen zij liever rond met de vraag die aan het meetsnoer herinnert:
"Here, zijn het weinigen die behouden worden?"

In plaats van Gods onmetelijke Jeruzalem, hebben zij een Jeruzalem afgepast en bovendien hebben zij nauwkeurig uitgerekend wie daar wel en wie daar niet zal komen.

Dat God in alle kerken zijn kinderen kan hebben ... is hun een even vreemde gedachte, als dat God de goddelozen rechtvaardigt.

De HERE zou eerder hén moeten rechtvaardigen, die aan hun principe's beantwoorden.

Ze zijn geregeld bezig, alle visjes beneden de maat uit het net te werpen.

Ik zeg niet dat deze duimstok-lieden geen liefde bezitten.

Ze zijn integendeel beziel met grote liefde, om het Verbond van God heilig te houden.

Maar als zij hun meetsnoer niet radicaal weggooien, staat het te vrezen, dat zij aan Jeruzalem meer schade berokkenen, dan voordeel.

Gods mogelijkheden zijn immers ... onbegrensd.

Conclusie: Alle muren, die wij mensen hebben gemaakt, moeten omver en alle meetsnoeren moeten weg.

Ze staan God en onszelf in de weg.

Hoe minder we meten, des te on-metelijker de ruimte wordt.

Hoe minder wij gaan rekenen, des te meer God gaat rekenen en toerekenen om zijn Zoons Christus wil.

Jeruzalem moet zo vol worden, dat de muren die wij optrokken ... de een na de ander bezwijken.

Wie daar gaat rekenen met gewone getallen, verrekent zich elk ogenblik.

*

De vervulling van dit derde nachtgezicht van Zacharia heeft, broeders en zusters, jongens en meisjes, natuurlijk alles te maken met het nieuwe Jeruzalem.

Dat blijkt ook uit vers 5: "En Ik zelf, luidt het woord des HEREN, zal haar een vurige muur zijn rondom, en heerlijkheid binnen in haar."

De woorden herinneren aan de tocht van het volk Israël door de woestijn.

's Nacht legerde de vuurkolom zich als een beschermde muur om het volk.

Een kring van vuur beschermde Israël tegen vijanden en wilde dieren.

Door het vuur was niet heen te breken.

Die muur is God! De levende God.

"Ik Zelf ... ben uw muur!"

Een onzichtbare muur, maar niettemin verschrikkelijk.

Want God - zegt de Bijbel - is een verterend vuur.

Naar buiten toe ... veiligheid. Naar binnen toe ... heerlijkheid.

Naar buiten verteert het vuur iedereen, die de stad zou willen naderen.

Naar binnen toe geeft het vuur licht en luister, glans en heerlijkheid.

"En Ik Zelf zal heerlijkheid binnen in haar zijn.

In het nieuwe Jeruzalem, broeders en zusters, jongens en meisjes, dat van God uit de hemel neerdaalt, zal alles heerlijkheid en heiligheid wezen wat je er aantreft.

Dezelfde Zacharia voorzegt, dat dan zelfs op de bellen van de paarden zal staan geschreven wat vroeger alleen stond op de tulband van de hogepriester:

De HERE heilig!

Niet alleen de tempelvaten, maar alle potten en pannen in Jeruzalem zullen de HERE heilig zijn.

Dat is de volkomen heerlijkheid: Als alles ten dienste zal staan aan de dienst des HEREN, zelfs het gewone alledaagse: de potten en de pannen.

Het is nog toekomstmuziek, maar het wil niet zeggen, dat er nu al niets van te merken zou zijn.

Waar een voltooiing is ... moet een begin zijn.

Dat begin kan er nu al zijn ... in u, in jou, in mij.

Dat begin is er niet uit onszelf.

We kunnen God niet dienen door eigen kracht.

Dat begin danken we enkel en alleen aan onze Here en Heiland, Christus Jezus.

Luther, de grote kerkhervormer schreef: Ik ben veilig, omdat Christus vóór mij stierf, en ik ben heilig, omdat Christus ín mij leeft.

Als u die zin nu eens meeneemt voor de nieuwe week en die woorden één voor één op de tafel van uw hart schrijft ... Ik ben veilig, omdat Christus vóór mij stierf, en ik ben heilig, omdat Christus ín mij leeft.

Dan hoef je ook niet meer bang te zijn voor wat de toekomst moge brengen.

Dan weet je toch wat die toekomst je brengt?

*

Ik begon, broeders en zusters, jongens en meisjes, met u te vragen: Waar woont u?

Nee, niet waar u nú woont, want dat weet ik wel ... maar waar woont u straks?

Woont u straks ook in het nieuwe Jeruzalem?

Hoe u daar komt?

De weg baar het nieuwe Jeruzalem loopt ... via het kruis van Golgotha.

Het kruis van de Here Jezus Christus, waarop Hij zijn leven voor ons gaf.

Zijn sterven opent voor ons - door het geloof - de poorten van die nieuwe stad.

De stad met de glans van een kristalheldere diamant ... stralend van de heerlijkheid van God. Omringd door een muur van diamant, waarin paarlenpoorten toegang geven tot de stad?

Twaalf poorten genoemd naar de twaalf stammen van Israël.

Gebouwd op fundamenten die met allerlei edelstenen is versierd.

Dit is de stad, die al door Abraham werd verwacht: "De stad met fundamenten, waarvan God de ontwerper en bouwmeester is." (Hebreeën 11:10)

Wie dan een meetsnoer ter hand neemt komt al gauw voor verrassingen te staan.

De stad, die in de vorm van een kubus is gebouwd, heeft een lengte, breedte en hoogte van niet minder dan 12.000 stadiën, dat is 2200 km.

De hemelsbrede afstand van Amsterdam naar Moskou.

Zo lang, zo breed, maar ook zo hoog is het nieuwe Jeruzalem.

Het gaat ons voorstellingsvermogen verre te boven.

Daar mogen wij wonen.

Nu al. En straks ... in alle heerlijkheid en heiligheid.

Amen.

Ds. Jan K.C. Kronenberg, Stadskanaal 1 november 1987

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !